

AQUESTA SETMANA HEM VIST

ÒPERA

LAURA GUERRERO

DRAMA DELS GROSSOS LA GIOCONDA (DEBORAH VOIGT) SUPLIÇA A L'ALTÍSSIM UNA MICA MÉS DE FORTUNA A LA VIDA.

A bones hores

JOAN ANTON CARARACH
jcararach@elperiodico.com

Blanc i negre. Tradició i modernitat. Ying i yan. Constitució i Estatut. Liceu vell estil i Liceu segle XXI. Amilcare Ponchielli i Alban Berg. Pier Luigi Pizzi i Calixto Bieito... La inauguració, dimarts, de la temporada operística del Liceu va tenir un inequívoc aire ranci, de *déjà vu* i *entendu*. Per celebrar l'aprovació del nou Estatut i la presència dels grans de la política i la societat catalana a les seves butaques, el teatre va escollir un muntatge de *La Gioconda* preestatutari (però, iai!, d'abans del de Sau, del 1979), molt en la línia del vell Liceu: una òpera amb un llibret que té difícil defensa i a l'espera d'un director d'escena amb idees de risc, uns cantants catalogats com a grans veus i una posada en escena a la qual els protagonistes semblen aliens, deixats a la seva sort al mig de l'escenari. I deixar-los a la seva sort, quan es tracta de cantants que tenen un coneixement actoral limitat als pitjors tòpics (ja ho saber: braços oberts, ca-

'La Gioconda'
Gran Teatre del Liceu
DIMARTS, 4 D'OCTUBRE

DURADA: 235 minuts
ESPECTADORS: 2.300
VALORACIÓ: El Liceu va recuperar el seu vell estil amb un muntatge de *La Gioconda* de Ponchielli que té el gran moment no en les veus, sinó en el ballet.

ra de drama generalitzada, passió de telenovel·la...), és molt, molt perillós. Massa.

Per això, no passarà a la història la convencional posada en escena de Pier Luigi Pizzi, estrenada a l'Arena de Verona i coproduïda amb el festival italià i el Teatro Real de Madrid. El director milanès ha optat per una proposta d'aquelles que s'ha convingut a dir-ne transparents –o metafísiques, que queda més intel·lectual–, per deixar que la música caracteritzi en exclusiva, sense afegits, els diferents estats de l'ànima. Però malgrat això, a vegades els solistes acaben cantant enfilats en

una escalinata o d'esquena al públic, unes solucions, tant l'una com l'altra, que perjudiquen la projecció de la veu.

Va ser millor la direcció de Daniele Callegari. Va controlar les dinàmiques, va oferir espectacle amb alguns *fortissimi* d'impacte, els vents li van brodar la *Dansa de les hores* (la melodia s'insinua, apareix i desapareix abans de fer-se realitat) i es va trobar amb un cor reforçat que des de l'arribada de José Luis Basso com a titular sembla que ho dóna tot en cada funció.

El ranci muntatge sembla d'abans del de Sau, no de l'aprovat fa poc

Pel que fa als solistes, el veredict del Liceu *old style* va ser bo: tots sis van ser aplaudits amb sinceritat. En discrepent.

JOAN CORTADELLAS

AMBIENT EL LICEU, DIMARTS, PLE FINS A LA BANDERA.

Ni un d'ells va aconseguir mai imposar-se a una partitura que requereix una transcendència i un compromís més elevats. No hi va haver, és clar, un desastre, no; es tracta de passió, de defensa del muntatge i de feina col·lectiva. En alguns moments, quan els timbres de soprano i *mezzo* de Deborah Voigt i Elisabetta Fiorillo s'han de barrejar en una subtil teranyina, sembla que cada una va a la seva. Ewa Podles va mostrar la seva veu ca-

vermosa, d'acord, i les veus masculines van defensar els seus papers amb més (Carlo Guelfi) o menys encert. Molt bé. Però quin avoriment, francament.

¿Triomfador indubtable de la nit?: el ballet, amb Àngel Corella al capdavant. La versió de la *Dansa de les hores*, vell estil posat al dia pel coreògraf Gheorghe Lancu, va deixar durant una bona estona el Liceu sense tos ni xiuxiejos. Extasiat com tantes altres vegades ho ha estat en la seva història.